

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.744 van 26 mei 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN STEENHUYSE loco advocaat F. LANDUYT en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 30 november 2008 het Rijk binnen en diende op 2 december 2008 een asielaanvraag in. Op 18 februari 2009 werd een beslissing genomen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
- 1.2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: "*Volgens uw verklaringen bent u een Pakistaan afkomstig uit Lahore. In 2000 verhuisde u met gans de familie naar Karachi. Datzelfde jaar werd u lid van "MQM-Haqiqi" en in 2002 werd u voor die partij "sector in charge" van de regio Kimari. Uw taak bestond er in mensen te verzamelen om deel te nemen aan optochten en manifestaties. In 2004 werd jullie hoofdkwartier door leden van de rivaliserende "mohajir"-partij "MQM-Altaf Hussein" (Muttahida Quami Movement) en met hulp van de overheid vernield. Er vielen doden en vele mensen werden opgepakt. Wegens de algemene onveiligheidssituatie voor de leden van "MQM-Haqiqi" besloot u Karachi te verlaten. U vertrok naar Gujarat waar u ongeveer een half jaar bij een vriend verbleef, uw*

ouders waren ondertussen verhuisd naar "Azad-Kashmir". Vervolgens ging u naar Quetta, waar u een jaar verbleef, nadien keerde u terug naar Gujarat. In februari 2006 keerde u terug naar Karachi voor het huwelijksfeest van een vriend. In Karachi werd u opgepakt op basis van een valse beschuldiging wegens moord. U werd naar het politiekantoor gebracht en daarna naar de Landhi-gevangenis in Karachi. U verbleef een tweetal jaar in Landhi en diende driemaal voor de rechtbank te verschijnen. U hield steeds uw onschuld staande maar u werd niet geloofd. De rechtbank nam in uw zaak nooit een beslissing ten gronde. U verloor de hoop dat u via een eerlijk proces zou kunnen vrijkomen en beraamde samen met een oom een ontsnapingsplan. U had een gevangenisbewaker omgekocht die u hierbij zou helpen. In 2008 moest u opnieuw voor de rechtbank verschijnen. Op weg naar de rechtbank werd u door de omgekochte bewaker vrijgelaten in een drukke winkelstraat. U vluchtte naar de groentenmarkt bij het busstation waar u had afgesproken met uw oom die u geld kwam brengen. Nadat u met uw oom gaan eten was wachtte u een aantal uren op het busstation op de publieke bus naar Quetta. De volgende ochtend kwam u in Quetta aan waar u een krantenknipsel zag met uw foto en de tekst dat u voortvluchtig was. U zag geen andere uitweg dan naar het buitenland te vertrekken. In november 2008 verliet u Quetta. Op 30 november 2008 nam u vanuit Karachi het vliegtuig richting België. Via Dubai kwam u dezelfde dag in België aan waar u op 2 december 2008 uw asielaanvraag deed. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: een kopie van uw "character certificate", een schooldiploma, een kopie van een affidavit van "MQM-Haqiqi" dat stelt dat u werd aangesteld als "unit in charge" voor Kearami, een bewijs van uw werkgever "High Seas Cargo Services" dat u gewerkt heeft van 15 januari 2001 tot 30 juni 2005, twee kopies van krantenknipsels, en een kopie van een "FIR".

1.3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).
3. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Identiteit en reisweg.

4. Verzoeker toont zijn identiteit niet aan door middel van originele identiteitsdocumenten met foto. Verzoeker verkaart dat hij zijn nationale identiteitskaart en een Pakistaans paspoort in Pakistan heeft achtergelaten (zie vragenlijst DVZ, vraag 21) maar biedt geen aannemelijke verklaring waarom hij deze ondertussen niet opgevraagd heeft. Dit klemt temeer nu verzoeker in de loop van zijn procedure in België wel andere documenten uit Pakistan heeft verkregen (zie verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken). Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit kan hem aldus aangerekend worden en ondermijnen fundamenteel zijn geloofwaardigheid.

- 4.1. Verzoeker adstrueert evenmin zijn reisweg terwijl hij, aangezien hij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen. Verzoeker kent de naam niet van de smokkelaar die hem begeleidde en legt tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot het vals paspoort waarmee hij de douane passeerde. Waar hij oorspronkelijk meermaals ontkende kennis te hebben van de naam die in het vals paspoort vermeld stond, kon hij later plots toch vermelden dat hij onder de naam "Nazim Hussein" reisde. De nationaliteit vermeld in het paspoort was hem echter onbekend. (zie gehoorverslag CGVS, p. 11) Verzoeker verklaart dat dit te wijten is aan zijn verwarring, maar licht niet toe waarom hij, een gewezen douane ambtenaar in de haven van Karachi, voor het overige geen informatie over het valse paspoort kon verschaffen, behalve dat de kleur rood was. Het is een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten, bovendien blijkt uit het administratief dossier dat elke passagier in Zaventem onderworpen wordt aan een individuele controle. Verzoeker weerlegt dit niet, maar beperkt zich tot het herhalen van de blote bewering dat *"de controles in de luchthaven van Brussel zijn bovendien helemaal niet zo strikt als het CGVS wil laten uitschijnen"*. Ook de verklaring dat aan verzoeker niet veel vragen gesteld werden omwille van de *"taalbarrière"* kan niet ernstig genomen worden. Voor zover verzoeker illegaal naar Europa reisde moet hij dit bevattelijk en ondubbelzinnig kunnen verwoorden zodat hij het aannemelijk maakt dat hij deze reis effectief ervaren heeft. Dit is niet het geval. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoekers algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn voorgehouden illegale reisweg en de onmogelijkheid zijn paspoort en identiteitskaart voor te leggen.

Nopens de status van vluchteling.

5. Het CGVS is van oordeel dat er *"ernstige bemerkingen"* gemaakt kunnen worden over de documenten die verzoeker neerlegt ter staving van zijn problemen: *"Het document dat u omschreef als een "FIR" (First Information Report) voldoet in het geheel niet aan de vormvereisten van dergelijk document. Het gaat in de eerste plaats om een fotokopie met stempels die nauwelijks leesbaar zijn. Zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd zijn "FIR's" opgesteld volgens een opmaak met kolommen die bepaalde specifieke gegevens bevatten, en dragen ze de stempel van het politiekantoor waar ze zijn opgesteld. Op het "FIR" dat u voorlegde is voor zover het leesbaar is geen enkele stempel afkomstig van een politiekantoor, en is geen sprake van dergelijke kolommen. Wel zijn op het voorgelegde document stempels te vinden van een rechtbank. Uit dezelfde informatie blijkt dat "FIR's" uitgereikt door de rechtbank kopies zijn die een originele stempel dragen van de instantie die de kopie heeft uitgereikt en geauthentificeerd zijn als een "true copy". Dergelijke documenten van de rechtbank zijn altijd gecertificeerd en worden "certified copy" genoemd. In het "FIR" dat u voorlegde blijkt nergens sprake te zijn van een vermelding "certified copy". Hieruit volgt dat de echtheid van het voorgelegde document ernstig dient te worden betwijfeld. De geloofwaardigheid dat u door de Pakistaanse autoriteiten wordt gezocht wordt dan ook op de helling gezet. U slaagde er ook niet in om naast het bovenvermelde "FIR" nog andere juridische documenten voor te leggen. Nochtans was u volgens uw verklaringen nog driemaal voor de rechtbank verschenen en stelde u dat u in Pakistan een advocaat had die uw belangen behartigde (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U kon dus uw volledig juridisch dossier aan uw advocaat opvragen. U verklaarde echter dat u het bovenvermeld dossier aan een vriend gevraagd had, omdat u wist dat uw vriend dit "FIR" in zijn bezit had (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Op de vraag waarom u het volledige juridisch dossier niet*

onmiddellijk bij uw advocaat heeft opgevraagd, wat normaliter de meest gebruikelijke weg is om juridische documenten te verkrijgen, stelde u enkel dat u niet wist dat dit nodig was (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Daartegenover staat dat u eerder verklaarde dat u dit "FIR" net aan uw vriend had gevraagd omdat men er u voor DVZ attent had op gemaakt dat u uw asielrelaas met documenten diende te staven (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U kon dus ook uw advocaat contacteren om verdere bewijzen van deze zaak te bezorgen. Wat betreft de voorgelegde krantenknipsels moet worden opgemerkt dat het ook enkel fotokopies zijn van uitgeknipte artikels en hoofdingen, waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld. Daarenboven blijkt na een grondige check van die krantenknipsels dat er duidelijk mee geknoeid is. Zo zijn net de passages die betrekking hebben op u duidelijk lichter gekleurd en wordt er een grotere spatie gebruikt dan in de andere artikels. Voorts beweerde u in het eerste gehoor dat u in Quetta had vastgesteld dat er een krantenartikel met uw foto verschenen was waarop vermeld stond dat u werd gezocht (zie verklaring DVZ p. 2). Dat krantenartikel met daarop uw foto kon u dan weer niet voorleggen."

- 5.1. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 54). Wat betreft de FIR, beperkt verzoeker zich tot het verklaren dat hij enkel beschikt *"over het document zoals hij het heeft verkregen"* zonder toe te lichten waarom een vriend hoe dan ook een authentieke FIR kan bezitten. Ook omtrent zijn andere juridische documenten haalt verzoeker enkel aan *"dat hij reeds zijn uiterste best heeft gedaan om zijn juridisch dossier van de advocaat in handen te krijgen. Dit is echter geen gemakkelijke opdracht"* wat geen toelichting is waarom het zo moeilijk zou zijn om documenten te verkrijgen van zijn advocaat. Verzoeker weerlegt de vaststellingen van het CGVS met betrekking tot de FIR en de krantenartikels niet, derhalve blijven deze staande.
- 5.2. Verzoeker stelt dat het document van zijn werkgever logisch verklaard kan worden: *"Verzoeker heeft Karachi in december 2004 verlaten. Hij heeft het bewijs van tewerkstelling echter pas in juni 2005 aangevraagd. Men heeft hem dan een attest gegeven dat liep tot de dag waarop het werd aangevraagd. Meer moet daar niet achter gezocht worden"*. Wat bezwaarlijk kan overtuigen. Verweerder meent terecht dat het *"volstrekt onlogisch is dat de werkgever van verzoeker hem een attest zou afleveren waarin staat dat hij een half jaar langer in dienst was dan hij werkelijk in dienst is geweest"*. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De overige documenten zijn ook niet van die aard dat ze verzoekers geloofwaardigheid kunnen herstellen. Dienaangaande wijst de Raad bovendien op vaste rechtspraak dat stelt dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De neergelegde documenten komen dan ook voor als complaisancestukken aangeschaft voor onderhavige procedure. Ten slotte moet worden toegevoegd dat aangezien verzoeker zijn identiteit niet aantoonde hij evenmin aannemelijk maakt dat de neergelegde stukken hem überhaupt aanbelangen.
6. Voorts stelt het CGVS dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de naam van zijn politieke functie en dat hij *"tijdens het gehoor ook niet [heeft] kunnen overtuigen dat u die functie "sector in charge" of "unit in charge" ook daadwerkelijk heeft uitgeoefend. Wanneer u werd gevraagd hoe u mensen diende te overtuigen om "MQM-Haqiqi" te steunen bleef u vaag en vertelde u dat u mensen naar optochten en publieke meetings meenam. Wanneer u meer concreet naar het programma van "MQM-Haqiqi" werd gevraagd stelde u enkel dat men tegen de brutaliteit en de georganiseerde misdaad van "MQM-Altaf Hussein" was. In dat opzicht is het wel bevreemdend te noemen dat u verklaarde dat "MQM-Altaf Hussein" nog altijd*

volledig "Mohajir Quami Movement" betekent, terwijl in werkelijkheid "MQM-A" sinds 1997 "Muttahida Quami Movement" (United national Movement) betekent. Aangezien u probeerde mensen voor "MQM-Haqiqi" te winnen door "MQM-A" als gangsters voor te stellen kan toch logischerwijze worden verwacht dat u de juiste betekenis van de afkorting van de tegenpartij kent".

- 6.1. Verzoeker beweert dat beiden benamingen, "unit in charge" en "sector in charge", eenzelfde betekenis hebben, maar de ene spreektaal is en de andere de officiële benaming betreft. *"Wat de afkorting van de naam van de andere partij betreft, kan verzoeker alleen meedelen dat de naam zoals hij die gezegd heeft een lange tijd wel correct is geweest. Hij weet dat deze naam veranderd is, maar gezien hij zelf geen lid is van deze partij houdt hij zich ook niet bezig met de zaken van deze partij."*
- 6.2. Verzoekers toelichtingen zijn niet van die aard om zijn beperkte kennis omtrent zijn eigen politieke activiteiten recht te zetten. Wat de naam van zijn functie ook zij, en daar gelaten het feit dat hij weinig kennis aan de dag kan leggen over andere politieke partijen, kan van iemand die, zoals hij zelf beweert, een functie heeft met een grote verantwoordelijkheid, verwacht worden dat hij uitgebreide verklaringen kan afleggen over wat deze verantwoordelijkheid precies inhoudt. Verzoeker beperkt zich echter tot loutere algemeenheden : hij moest *"coördineren, mensen verzamelen als er processies waren"* (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Verzoekers verklaringen zijn dermate ondermaats dat hieruit geen, laat staan doorgedreven, politieke interesse kan blijken. Zijn vervolging omwille van een politieke engagement komt dan ook geenszins gefundeerd voor.
7. Dit klemt te meer nu het CGVS ook vaststelt dat verzoeker geen enkel begin van bewijs neerlegt omtrent zijn gevangenschap in de Landhi-gevangenis.
 - 7.1. *"Verzoeker kan daar alleen aanhalen dat hij reeds zijn uiterste best heeft gedaan om zijn juridisch dossier van de advocaat in handen te krijgen Dit is echter geen gemakkelijke opdracht. Verzoeker heeft reeds sedert enige tijd geen contact meer gehad met de advocaat in kwestie. Hij heeft meermaals getracht hem te bereiken, doch dit is hem nooit gelukt. Dit is dan ook de reden waarom hij niet over zijn volledig juridisch dossier beschikt."*
 - 7.2. Indien de feiten zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan, zouden deze in het geheugen gegrift zijn; zij vormen immers een manifeste afwijking op de alledaagsheid en zijn van determinerende invloed geweest op verzoekers verdere leven; derhalve vormen vergetelheid, zenuwen, een instabiele emotionele toestand en verwarring geen aanvaardbare verklaring. Voor zover verzoeker last had van een angstige emotionele toestand, quod non, weerhoudt verzoeker niets om een begin van bewijs neer te leggen omtrent zijn gevangenschap te meer nu hij wel andere stukken bijbrengt. Verzoeker is hier nogmaals in gebreke. Zijn verklaringen komen verzonnen voor alsook dat hij overal in het land geseind staat en dat hij *"overal, over het hele land, de hele regio gezocht"* wordt.
8. Verzoekers verklaringen zijn, zoals hoger gesteld, onvoldoende om de achterliggende redenen van in beschuldigingstellingen aan te tonen. Aldus maakt hij niet aannemelijk dat -voor zover deze waarachtig zijn- de klachten ongerechtvaardigd zijn en bovendien belet niets hem ervan deze aan te vechten voor de nationale Pakistaanse rechter, desnoods in beroep. Verzoeker toont niet aan dat een eventuele gerechtelijke vervolging ook een vervolging in vluchtelingrechtelijke zin inhoudt.
9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

10. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

Nopens de subsidiaire bescherming.

11. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

12. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

13. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

14. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 26 mei 2009 door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER.

K. DECLERCK.